

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 165/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv v spojení s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právom na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Prešove pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu z 22. februára 2011 a jej prípisom č. k. Kd 50/11-5 z 25. marca 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 8. apríla 2011 doručené podanie I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*NÁVRH NA*

KONANIE O ÚSTAVNEJ SŤAŽNOSTI“. Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a právom na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu z 22. februára 2011 a jej prípisom č. k. Kd 50/11-5 z 25. marca 2011 (ďalej aj „namietaný prípis“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Viedol som viac súdnych sporov na túto tému vlastníctva nášho bytu, ktorý bol nadobudnutý za moje vlastné a poctivo zarobené peniaze, o ktorý sme ale avanturizmom nezodpovedaných štruktúr nášho babylonského, klamárskeho, podvodníckeho a zlodejského štátu prišli! Darmo som na súdoch žiadal svedectvo, že ako O. v B. po transformácii prišlo vlastníckym právom k nášmu bytu. Toho som sa nedočkal, lebo naše súdy sa na to úplne vyflákli. Potom som si myslel, že tieto informácie by som mohol získať najmä na správe katastra sám, ale nepripustili ma k tomu, lebo nebol som vraj oprávnenou osobou na to! Nevedel som si rady, preto som sa s týmto problémom obrátil na naše orgány tzv. ochrany zákonnosti, - prokuratúry. Tá okresná ma odbila svojím ničotným listom sp. zn. Pd 88/10, preto som svoj podnet zopakoval, ale o nič lepšie si nepočínala ani krajská v Prešove, ktorá to svojím listom, zo dňa 25. 3. 11 generálne zhýzdila!“

Sťažovateľ tvrdí, že „bolo tu zasiahnuté do mojich základných a ľudských práv. Namietam:

1.) Ako je možné a prípustné v demokratickom a právnom štáte to, že keď si niekto nadobudne hodnotnú vec za svoje peniaze, na to, aby ju mohol vlastníť aj v katastri so zápisom v ňom, mal by si podľa prokuratúry ju kúpiť a teda znovu za ňu aj zaplatiť?!

2.) *Tvrdím, že do katastra nehnuteľnosti nemôže byť vlastníctvo k bytu zapísané rozhodnutím orgánu samosprávy o pridelení čís. domu a bytu, lebo to sa smie urobiť len na základe iných úradných dokumentov!*

3.) *Tu nemôže ísť o žiadne premlčanie, pretože ja si robím nárok na tento byt, keďže ho 100 %-ne považujem za svoj a patriaci len mojej rodine!...“.*

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd „o tejto sťažnosti v merite rozhodol takto:

1.) *Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ústavného čl. 46 v spojení s čl. 20 a ods. 1), čl. 6 v kontexte s čl. 8 Dohovoru i jeho Dodatkového protokolu, postupom Krajskej prokuratúry v Prešove a jej záverom vo svojom liste sp. zn. Kd 50/11-5, zo dňa 25. 3. 11 s nedostatočnou ochranou sťažovateľa, porušené boli.*

2.) *Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadostučinenie vo výške 33 tis. EUR (slovom tridsaťtritisíceur), ktoré je mu Krajská prokuratúra v Prešove povinná uhradiť do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.*

3.) *Ukladá Krajskej prokuratúre v Prešove uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“.*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru v spojení s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a právom na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajskej prokuratúry pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu z 22. februára 2011 a jej prípisom č. k. Kd 50/11-5 z 25. marca 2011.

Zo sťažnosti a z namietaného prípisu vyplýva, že sťažovateľ sa podnetom adresovaným Okresnej prokuratúre v Bardejove (ďalej len „okresná prokuratúra“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Mesta B. č. ÚpaŽP 93/1995 zo 16. októbra 1995 o určení súpisného čísla pre obytný dom na... ulici v B. (ďalej len „rozhodnutie mesta“). Na základe tohto rozhodnutia bol uskutočnený záznam do katastra nehnuteľností, podľa ktorého je O. B. vlastníkom bytu, ktorý obýva sťažovateľ. Okresná prokuratúra odložila podnet sťažovateľa s poukazom na § 27 ods. 1 písm. e) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), podľa ktorého protest proti rozhodnutiu môže prokurátor podať do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia; ak ide o rozhodnutie, proti ktorému nemožno podať riadny opravný prostriedok, do troch rokov od jeho vydania, vychádzajúc pritom zo skutočnosti že rozhodnutie mesta *„bolo vydané v roku 1995 a zákonom stanovená trojročná lehota, v ktorej bolo možné podať protest prokurátora uplynula v roku 1998“*.

Sťažovateľ na prípis okresnej prokuratúry, ktorým odložila jeho podnet, reagoval podnetom z 22. februára 2011 adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), v ktorom vyslovil nespokojnosť s vybavením svojho podnetu. Generálna prokuratúra vyhodnotila tento podnet ako opakovaný podnet a postúpila ho na vybavenie krajskej prokuratúre.

Krajská prokuratúra v namietanom prípise po popise postupu okresnej prokuratúry súvisiaceho s vybavovaním podnetu sťažovateľa v podstatnom uviedla:

„Prokurátorka Okresnej prokuratúry v Bardejove správne vo veci rozhodla. Správnosť jej rozhodnutia vyplýva zo znenia ustanovenia § 27 zákona o prokuratúre a tiež z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Košiciach č. PL. ÚS 21/2008-39 z 23. 9. 2009, podľa ktorého zákonom stanovená lehota troch rokov na podanie protestu prokurátora sa vzťahuje okrem rozhodnutí aj na opatrenia všeobecnej povahy, resp. na iné právne akty, medzi ktoré patrí napr. záznam v registri nehnuteľností.

Vzhľadom na uvedené Váš opakovaný podnet odkladám.“

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovel (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

V danom prípade sa krajská prokuratúra opakovaným podnetom sťažovateľa riadne zaoberala, pričom postupovala aj podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom, keď ho namietaným prípisom odložila s poukazom na skutočnosť, že okresná prokuratúra postupovala správne, keď jeho podnet na základe § 27 ods. 1 písm. e) zákona o prokuratúre odložila, vzhľadom na skutočnosť, že po uplynutí troch rokov od vydania rozhodnutia mesta už nemá možnosť podať proti nemu protest.

Ústavný súd konštatuje, že krajská prokuratúra vo veci sťažovateľa postupovala v súlade s platnou právnou úpravou, ktorej korešponduje aj nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 21/2008-39 z 23. septembra 2009, na ktorý krajská prokuratúra v namietanom prípise správne poukazuje. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných dohovorom či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00), a zároveň zdôrazňuje, že aj keď je prokuratúre v zmysle čl. 149 ústavy zverená funkcia chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, nemôže plniť túto funkciu nad rámec, či dokonca v rozpore so zákonom, pretože aj na ňu sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajská prokuratúra namietaným prípisom a postupom predchádzajúcim jeho vyhotoveniu nemohla porušiť základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 45 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy a ani jeho právo podľa čl. 6 dohovoru v spojení s právom podľa čl. 8 dohovoru a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2011